

jeg har yttret til Gunst for, at man ikke skulde tvinge Forældre, der havde religiøse Strupler om Barnedaabens Rigtighed, til umiddelbart at lade deres Børn døbe, men antaget, at Forældrene indtil videre kunde vedblive, hvis de havde lyst, at regne sig til Folkekirken, og benytte dens Goder, uden heri at tvinges ind i en Afgjorelse, — sagt, at man ikke kunde optage og bevare Folk i en Kirke, som aldeles forsogte den eller endog af Tro. Men det er mig ubekendt, at noget Saadant følger af mit Forslag. Det følger vistnok af sig selv, at naar en Mand vil være Medlem af vor Folkekirke, maa han holde sig til dens Tro og Bekjendelse, og det vide vi Alle; men at et saadant Menneſke, naar han saa ansøges af Tvivl om Barnedaabens ubetingede Nødvendighed, — ikke saaledes, at han har den fornødne Overbeviſning eller Sikkerhed i den, til at blive Baptist, thi saa træder han selv ud af Kirken, men saaledes, at han ikke for Diebliffet med rolig Samvittighed tør lade sit Barn døbe, — ønsker at suspendere denne Sag, og giver sig Stunder og Tid til at tale med Præsten og med Andre derom, eller at to Menneſker, — og til Barnet hører jo To (Munterhed) — at to Menneſker, som ere Egtefolk, men hvoraf den ene staaer i Begreb med at blive Baptist, medens den anden er af den Anskuelse, at man ikke bør bruge Tvang mod Baptister, ønske at lade Barnets Daab beroe indtil videre, og at der saa bæres over med slige Svage, det troer jeg ikke paa nogen Maade er det Samme som at tilstaae en Frihed, der skulde gaae ud paa, at Folk skulde kunne forſage Troen og dog vedblive at være i Folkekirken. Og jeg mener saameget mere, at det maa forholde sig saaledes, som det jo stemmer med vor Kirkes Lærebestemmelſer, at Ingen paatrænges dens aandelige Goder. — Forresten har den meget ærede Ordfører paaderaabt sig saavel den gjældende Forordning om Daaben af 1828, som ogsaa adskillige ældre Love og i den Anledning yttret Meget, som jeg ikke videre skal gaae ind paa; kun skal jeg i Forbigaaende tillade mig at bemærke, at, naar han mener, at disse Evangslove have været satte i Kraft, uden at man har mærket nogen synderlig Misforholdelse dermed, da er det en vanffelig Sag at vide

for dem, som ere i Regjeringen; thi de mærke senest noget til Vanffelighederne ved at sætte Evangslove i Kraft. Men skøndt jeg er meget yngre, saa veed jeg, fordi jeg har levet med de lavere Classer af Samfundet, adskilligt mere om, at det tilviſe er Tilfældet, hvad der ogsaa vil findes rimeligt, at naar Folk bleve multerede, fordi de udfatte deres Børns Daab for længe, da forekom baade Mulcten og Tvangen dem som Noget, de ikke meente at kunne være synderlig fornøiede med. Og forøvrigt mener jeg, at de gamle Love ved de mange Grunde, den meget ærede Ordfører anførte til deres Umbefaling, maaskee lidt bedre kunne forklares og forsvares i deres tidligere Sammenhæng, end det ved første Diekast synes o. s. Men det er dog netop disse gamle Love, om hvilke vi jo ere enige, at de skulle bortſtaffes lidt før eller lidt senere, da de stride mod Grundloven og den nye Tingenes Tilstand; og hvad vi her have at debattere, er ikke nærmest, om der var god Raason i de ældre Lovbestemmelſer, der ere givne paa en Tid, da der ikke var eller skulde være Religionsfrihed her i Landet, men om nogen saadan Bestemmelse lader sig forene med det nye System, som er proclameret ved vor Grundlov. Ja, jeg bad Thinget om Taalmodighed, og jeg maa bestræbe mig for ikke at misbruge den. Jeg skal derfor først atter tillade mig at tage Ordet, naar jeg har hørt de forskjellige Indvendinger, som maatte fremkomme.

Cultusministeren: Jeg har troet, at det ved Forhandlingen af dette Lovforslag, som jeg ikke fragaaer i dets nuværende Stikkelse er udgaaet fra mig, uagtet jeg ikke egentligt er fremtraadt som den, der har forelagt det, var bedst at opsætte at tage Ordet, indtil de forskjellige Meninger, der have gjort sig gjældende i det af dette Thing nedsatte Udvalg, vare blevne udviklede og forsvarede af de Mænd, der havde fremsat dem i Udvalget. Hvad der baade viser sig i Udvalgets Betænkning og i de Foredrag, der ere hørt her idag, har ikke været mig paafaldende. Det er, hvad jeg maatte vente og forudsætte, at denne Lov her i Thinget ligesaavel som i det andet Thing vilde komme til at staae imellem to forskjellige Angreb, — fra deres Side, som antage, at den